

## Reacties van lezers(1)

Naar aanleiding van een foto van Gerrit Gradus Schukking in TC/Tubantia van 28/01/1998 zond H.Kolkman ons de volgende jeugdherinnering:

### Herinnering

In Tubantia van 28 januari 1998 was onder Stad en Land een artikel gewijd aan het eerste stadion in Enschede **[n.a.v. n Sliepsteen nr.51!; red.]**.

Dat was een wielersbaan die gelegen was ongeveer op de plaats waar de busbaan in de Helmerhoek eindigt bij de Disselhoek. Bij dit artikel waren enige foto's afgedrukt en één daarvan is de aanleiding voor dit verhaal, n.l. de foto genomen bij de opening van de baan in 1926, met o.a. de renner Gerrit Gradus Schukking destijds beter bekend onder de naam *n rooin Schukking*. Dit naar aanleiding van zijn indrukwekkende haardos, die zeer duidelijk een helrode kleur had. Aan deze Gerrit Gradus heb ik een goede herinnering.

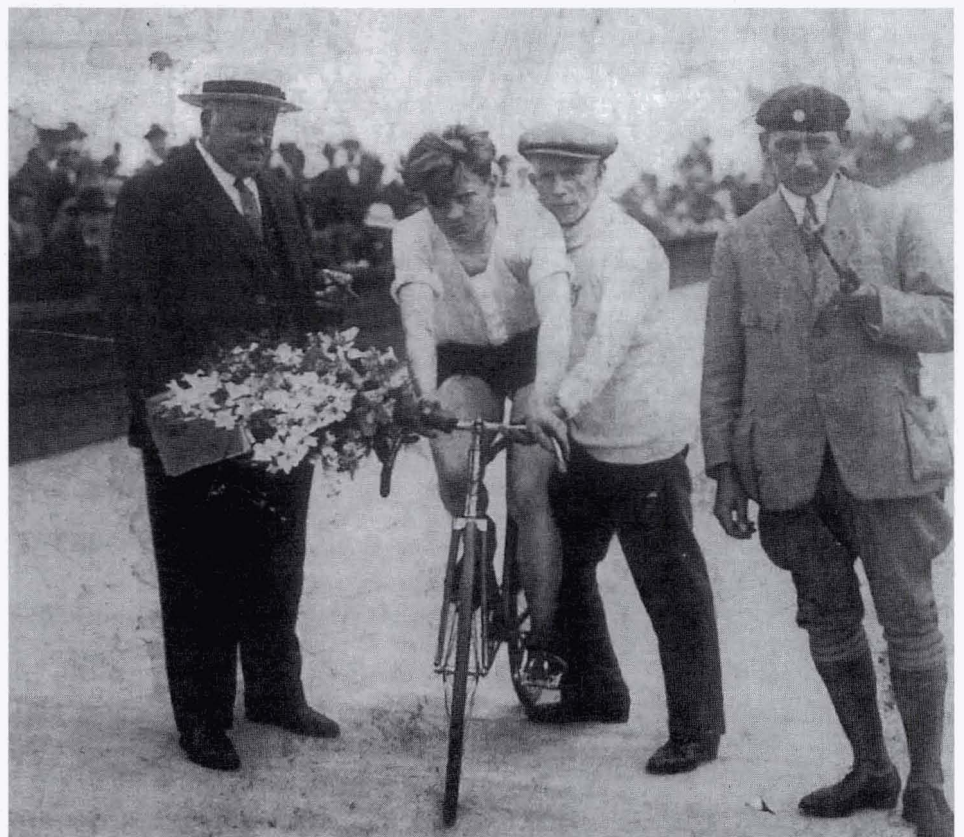
Het was enkele jaren later, zo omstreeks 1930, dat ik de 10e Openbare Lagere School aan de Bonairestraat bezocht. Op weg van en naar school vanaf mijn ouderlijk huis op de Van Lochemsbleek ging ik dikwijls mee met jongens uit de buurt van de Kottendijk/Drienerweg, of, zoals dat maar uitkwam, uit de Wageler-/Wagelerdwers-/Wel-/Westerstraat. Vaak gingen we dan via Plein West-Indië, Arubastraat en Hengelosestraat naar huis. Nu was daar destijds op de hoek het expeditiebedrijf van Beverdam gevestigd en schuin daar tegenover dat van Ter Mors. Bij deze Ter Mors nu werkte onze Gerrit Gradus Schukking.

De Hengelosestraat had daar ter plekke toen nog een vieze, modderige sloot tussen het laantje naar 't Roessingh en Ter Mors. Aan weerszijden van de straat stonden zware eiken. Tussen deze eiken door manoeuvreerde Beverdam zijn wagens in en voor de garage met woonhuis. Dikwijls stonden er open wagens, volbeladen met gevulde jutezakken. Ons jongens intrigeerde het natuurlijk te weten wat er in die zakken zat en na enig gepeuter waren

we er achter: ongebrande apennoten. Het woord pinda kenden wij toen nog niet. Toen we eenmaal wisten dat er noten in de zakken zaten, waren de zakken niet meer veilig voor ons en we peuterden steeds weer zakken open om er apennoten uit te halen. Dat zo'n zak scheurde, was voor ons toen geen probleem. Maar natuurlijk wel voor de vrachtvervoerder. En zo duurde het niet zo heel lang of Beverdam probeerde ons te pakken. Maar kleine jongens kunnen hard lopen en zo ontkwamen wij telkens weer aan zijn gerechtvaardigde woede. Of Beverdam de hulp van zijn buurman Ter Mors heeft ingeroepen weet ik niet, maar wel, dat, op een voor ons onzalig moment toen we weer eens aan het noten pulken waren, de waarschuwingskreet te laat kwam en Gerrit Gradus totaal onverwacht op ons afkwam. Wij stoven uiteen en ik trachtte te ontkomen door de straat over te rennen en tussen en achter de bomen door over de sloot te springen. Dat lukte niet helemaal en zeker niet toen een been in de modder bleef steken. Dat springen was nou juist wat ik niet had moeten doen. Gerrit Gradus was natuurlijk véél en véél leniger en vlugger dan ik toen besepte. Gevolg: hij kreeg me te

pakken en ondanks min erbarmelijk gekrijs nam hij mij mee naar de garage van Ter Mors, waar hij mij, trots alle protesten en verzet, in een hok stopte en dat afsloot.

Wat heb ik toen zijn rennerschap vervloekt! Hoe lang ik in dat hok onder de trap heb gezeten, weet ik niet meer, maar in mijn herinnering was het een eeuwigheid. In ieder geval, toen hij mij er weer uithaalde en bij zijn baas Ter Mors bracht, was ik wel zeer timide. Ik moest vertellen wie ik was en wie de anderen waren en waarom wij dat deden. Na het dreigen met politie en een ernstige waarschuwing mocht ik naar huis gaan. En daar ging ik, met mijn totaal bemodderde benen en de loodzware gedachte dat ik ook thuis nog eens alles moest vertellen. Maar dat viel mee. Na een geduchte schrobbering en schoonmaak van lijf en leden moest ik naar boven en naar bed. Opgelucht, dat ik er zo afkwam, ging ik maar wat graag. Wat ik toen niet wist, maar pas veel later wel, was dat mijn ouders al ingelicht waren en Ter Mors en mijn vader elkaar goed kenden! Vandaar! In elk geval, het apennoten jatten was voorgoed voorbij.



De foto van wielrenner Gerrit Gradus Schukking die herinneringen oproep